

сторенъ Христіенинъ; околненъ въ томъ животъ, треоканенъ въ дръгъ. Только нѣжна вещь е мирътъ и въ свѣтовныты работы за тойзи животъ, и въ дѣховныты за вѣчното спасеніе; и наченкамъ отъ първото. Бнѣшната премѣдрость на древныты философы ни е оставила онаа многопрочюта аксіома, която цѣлаз свѣтъ въ сичкыты времена е позналъ за най-истинна чрезъ опытъ: сирѣчь, че съ сзгласіето и малкыты ставатъ голѣмы, а съ несзгласіето и голѣмыты ставатъ малкы; пакъ внѣтренната премѣдрость на Свѣтаго Дѣха въ Божественныты Писаніа нѣ подчавъа истото: първо въ псалмыты: сѣ чѣдъ добръ, ѡлй чѣдъ краснѣ, но ѣже жити братіи въ дѣпѣ; ꙗкѣ тамъ заповѣда Господь благословеніе, живѣтъ до вѣка.“(1) И второ въ премѣдрый Сираха: „три вещи съмъ позналъ, които съ Богѣмъ ѡгодны, и на челоуѣцкыты: братско единомысліе, миръ съ ближніа, и жена, и мъжь съ добро живѣніе помеждѣ си“ (2) и много подобны на пророческыты ѡста. Блазѣ на онаа къща, въ която обитава мирътъ, гдѣто братъ брата обича, родителіе пригаждатъ за чѣдата си, чѣдата почитатъ родителыты, и поминѣватъ въ сзгласіе мъжьтъ, и жената; тамъ благословеніето Божіе, тамъ благополѣчіето на землѣта, тамъ радость-та, и веселіето, тамъ едно земно блаженство. И напротивъ, тамъ, гдѣто владѣе ѡмразата, и има раздоръ междѣ брата, и брата, разногласіа междѣ чѣда, и родители, зависти междѣ мъжь, и жена, каква Божіа кѣтва! какво осжженіе отъ челоуѣцкыты? какъвъ матежь! каква отрова! каква земленна мъжа! „ѡдѣже зависть, ѡ рвеніе, тѣ нестроеніе, ѡ всѣка злѣ вещь,“ (3) говори Апостолъ Іаковъ; защото тамъ ѡвожество, тамъ загѣба, тамъ тѣчно разореніе; защото несзгласіето истрѣбва не къщи отдѣлно, но голѣмы градища, и силны царства; тева е Исѣсъ Христово изрѣченіе: „сѣкое царство раздѣлено е въ себе си, запѣтъва; и сѣкой градъ, и къща раздѣлени въ себе си нѣма да съ закрѣпатъ.“ (4)

Когато Скълѣръкъ скытскый царь щалъ да ѡмира, и да остави осемдесать сына, като искалъ да ги настави да живѣйтъ помеждѣ си въ единомысліе, що направъ? повыква ги сичкыты при него си, и дава въ рѣцѣтъ на едного единъ снопъ прѣчкы ꙗко стѣгнѣты, и накарва го да го счюпи, ако може; той го зель, мъжилъ съ, напзибалъ съ да го скърши, но не може; заловилъ го дръгъмътъ, вторѣмътъ,

[1] Псал. 132, ст. 1. [2] Гл. 25. [3] Іаковъ гл. 3, ст. 52. [4] Мат. гл. 12, ст. 16.